

[Godskesen.]

hverve sig en Familiegrav, men det maa erkendes, at der er mange fattige Folk, hvis økonomiske Kræfter saadant vil overstige, og saadanne Folk har ogsaa Krav paa, at deres Følelser skaanes. Vi mener derfor, at man bør lade denne Bestemmelse gaa ud, saaledes at Fredningstiden bliver den samme for Urnegrave som for andre Grave. Hvis man mod vort Standpunkt vilde anføre, at man kun har et vist begrænset Maal af Jord til Raadighed paa Kirkegaardene, og at det gælder om at økonomisere dermed, vil vi dertil svare, at allerede i Henhold til Lovforslagets øvrige Bestemmelser vil Kirkegaardene faa en betydelig Reserve af Jord. Urnegrave tager nemlig kun en mindre Del af den Plads, som de gammeldags Grave tager, idet der gaar 4 Urnegrave paa een af de gamle Grave, og hvis Ligbrændingen altsaa, som det forventes, bliver mere almindelig, vil der allerede herved opstaa en betydelig Reserve af Jord. Vi mener derfor, at i hvert Fald indtil Forholdene ganske forandrer sig, maa Kirkegaardene kunne gaa ind paa at bringe det Offer med Hensyn til Jordens Benyttelse, som kræves, for at Fredningstiden for Urnegrave bliver den samme som for andre Grave.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 5. Det knytter sig til § 4, 2det Stykke. Dér siges det, at Justitsministeren kan tillade, at der forholdes med Asken paa anden sømmelig Maade end ellers foreskrevet. Vi har ment, at det maaske, i hvert Fald hvis det bliver mere almindeligt at handle paa denne Maade, vilde blive noget for besværligt, maaske ogsaa byrdefuldt for Ministeriet, hvis man i alle Tilfælde vilde kræve en Henvendelse til Justitsministeriet, og vi har derfor tænkt os, at Beføjelsen kunde overlades til vedkommende Politimester. Vi har herom forhandlet med den højtærede Justitsminister, der paa dette som paa andre Punkter er enig med os, og Meningen var da den, kan jeg her sige, at man nu vil søge at indhente Erfaringer, men naar man har tilstrækkelige Erfaringer til, at man føler sig sikker i Sagen, saaledes at man kan udstede en Instruks, hvorefter der skal handles, er det Meningen at overlade denne Beføjelse til de forskellige Politimestre.

Det sidste Ændringsforslag, Nr. 6, angaar Lovens Ikrafttræden. Det foreslaas i Lovforslaget, at Loven skal træde i

Kraft den 1. Juli 1931, men det er overfor os blevet gjort gældende, at det, bl. a. vistnok af Hensyn til en Mærkedag i Ligbrændingens Historie, kunde være ønskeligt at faa en anden Ikrafttrædelsesdag. Vi har nu ikke ment direkte at kunne fordybe os i dette Spørgsmaal, men vi har ment, at det løses bedst derved, at man bliver staaende ved de almindelige Regler om Lovens Ikrafttræden, saaledes at det bliver 8 Dage efter Indrykkelsen i Lovtidende, idet dette vil sige, at Afgørelsen overlades til Justitsministeren. Ministeren kan jo lade Loven indrykke i Lovtidende til den Tid, han finder rigtig, og da 8 Dage altid er og bliver 8 Dage, saa faar han derved ogsaa Adgang til at bestemme, naar Loven skal træde i Kraft.

Jeg har hermed gennemgaaet Ændringsforslagene og har kun tilbage at gøre en Bemærkning om et Underændringsforslag, der er stillet af Formanden for Udvalget og mig. Det er rent redaktionelt. Der staar et Sted i vore Ændringsforslag, at en vis Beføjelse henlægges til Politimesteren, og vi foreslaar nu, at der skal føjes til i en Parentes: „i København Politidirektøren“. Jeg tror i og for sig slet ikke, det havde været nødvendigt, jeg tror, at Domstolene altid vilde erkende, at Politimesteren i København er Politidirektøren og ingen anden, men det er jo rart at være tydelig, saa der ingen Tvivl kan opstaa, og for alle Tilfældes Skyld, for at ingen Misforstaaelse skal kunne indsnige sig, er det altsaa, vi foreslaar, at det udtrykkeligt skal siges, at den Beføjelse, der i Almindelighed tilkommer Politimesteren, her i København tilkommer Politidirektøren.

Hermed skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at indstille Ændringsforslagene til Vedtagelse i det høje Ting.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan tiltræde de stillede Ændringsforslag, om end jeg, idet jeg forudskikker en Bemærkning om, at jeg maa takke Udvalget for den hurtige Behandling, det har gjort Lovforslaget til Genstand for, maa sige, at jeg synes, man kunde være gaaet noget videre ved denne Lejlighed, end man er gaaet. Imidlertid er Lovforslaget utvivlsomt et betydeligt Fremskridt i Retning af at lette Adgangen til at faa Lig brændt her i Landet. Der er for det første det, at en aldeles formløs Erklæring af den afdøde er tilstrækkelig, naar det blot kan oplyses, at den foreligger paa en Maade,